

Після 2 січня 1992 року

Нову сім'ю створили молодята.
І маряться вві сні їм нова хата.
Не день не два все думали-гадали,
За що придбати будматеріал.
На все така страшенна дорожняча.
І це штовхнуло молодят до втечі
З села до міста, до «легкої» праці
В гуртожитку тулитись років з двадцять..

* * *

Зайшов у магазин пенсіонер
Та й каже до присутніх:

— Як тепер

Ми будем жити при сучасних цінах
На масло, на ковбаси, апельсини...
Всі кажуть: ринок. Ні, тут щось не те,
Боюсь, що ковбаса ця поцвіте
І ще багато негараздів буде:
Хазяйнувати розучились люди.

* * *

Радіє люд: підвищили зарплату.
Щоб жити краще, значить це багато.
Та ось нові податки, фонди, ціни —
І всі кричать: «Не зводимо кінці ми...».
Нелегко нині нам у цьому світі:
Розлад в усьому. Криза. Безробіття.
Порожніми стають усі бюджети.
Вже навіть не друкуються й газети...

Ростислав ЖУРОМСЬКИЙ.

с. Гоща.